

Věra Cepková – Životopis

Paní Věra Cepková, narozena 8.10 1942 v Jilemnici, prožívala své dětství ve Studenci a později také v Nové Pace. Tam vystudovala základní a jedenácti-letou střední školu, kterou ukončila maturitou. Po maturitě jela studovat do Prahy, kde si udělala ekonomickou nástavbu a další maturitu. Po této maturitě dostala umístěnku na Odbytové sdružení papírenského průmyslu v Praze, kde pracovala jako administrativní pracovnice.

K roku 1968 se váže velká část naší reportáže.

Paní Věra vzpomíná na život v totalitním režimu, na to, jak poznamenal její tehdejší život:

„Rok 1968 byla ztráta veškerých nadějí. Jednoho dne jsem se probudila, sousedka na mě zvonila a říkala mi, Věruško, je válka. Pozvala mě dál, a tam v rádiu hlásili, že Československá republika byla obsazena spřátelenými vojsky. Já jsem to nemohla pochopit, a jediné co jsem věděla bylo, že jsem musela do práce. Pro mě šok byl, že před samoobsluhou stály fronty lidí na základní potraviny. Já jsem se s tím nikdy nesetkala, že by to nemuselo být. V práci nás, ty, co došli, shromáždili v místnosti. Bylo nám řečeno, co se stalo, pak se řešilo, co bude dál. Než jsme dořešili, co bude dál, tak jsme slyšeli strašnou střelbu. Posléze vyšlo ve známost, že to byla střelba na rampu Národního muzea. Po té střelbě jsme se všichni pomalu vytráceli k domovu. Já jsem se svojí kamarádkou šla na Náměstí Míru. Tam jsme potkali pána, který nás doprovodil až k Náměstí Jiřího z Poděbrad. Tam jsme čekaly ve frontě u samoobsluhy. Jedna dívka vyskočila na tank, a začala děkovat za osvobození ruským vojákům, to nevydržel jeden pán z fronty, který jí strhl z toho tanku a dal jí pár facek. Patrně to byla nastrčená dívka. U Šumavské ulice začalo střílet letadlo do parku, a to jsem dostala strach. Druhý den jsem zjistila, že u nás v baráku nikdo nebydlí, ulice neexistuje, a všude byly hanlivé nápisy k odchodu ruských vojsk z naší země. Byla to složitá doba. Většina lidí v té době nesmírně držela při sobě, bohužel, trvalo to jen týden až čtrnáct dnů, pak se vše vrátilo do starých kolejí. Zanechalo to na mě samozřejmě celoživotní vzpomínku, ne hezkou, a nesmírné zklamání, protože pak už to nebylo takové jako před vstupem vojsk. Politika se měnila k horšímu, a každý to poznal na svém životě.

V roce 1971 začaly prověrky. Každý člověk se musel zpovídat, zda souhlasí či nesouhlasí se vstupem vojsk. Já sama jsem s tím nesmírně bojovala, bála jsem se říct svůj názor. Jeden můj kolega mi poradil. Chovejte se tak, abyste na sebe nemuseli plivnout. No, a tím to bylo hotový. Já jsem nesouhlasila se vstupem vojsk, a najednou jsem byla na černé listině. Dostala jsem srážku z platu, neměla jsem postup, prémie nebyly, a nemohla jsem ani změnit místo, protože bych se svým posudkem žádné slušné nesehnala. Můj tatínek byl asi pyšný.

Život za normalizace. Myslela jsem si, že se to nikdy nemůže změnit k lepšímu, že socialismus, následně komunismus, zvítězil, a já v tom budu muset žít do konce života. Nejvíce mi vadilo, že se nemůžu nikam podívat, jediné do spřátelených zemí.

Rok 1989. Rozpad východního bloku jsem si nedokázala představit ani v nejbujnější fantasmii. Bylo to něco, o čem jsem byla přesvědčená že se toho nedožiji. Když zbavili Komunistickou stranu vedoucí síly, tak jsem tomu dlouho nevěřila, a když jsem někoho oslovovala tak jsem měla na jazyku to soudruhu. Po revoluci už jsem cestovat mohla, a často jsem jezdila na dovolenou k moři, do zahraničí.

Mladí mají dnes daleko víc možností, informací, mají volnost, můžou studovat. Mají ale i daleko víc svodů, než jsme měli my. Za mě drogy nebyly, nebyl ani tolik přístupný alkohol, to je daň za svobodu. Chybí jim osobní komunikace mezi sebou. Život mají složitější i v tom, že sociální jistoty se jaksí vytratily.“

Paní Věra je dnes v důchodu. Má dobré vztahy s rodinou, a je spokojená. Na svůj život vzpomíná až na totalitní režimy ráda.